ROZSUDEK SOUDU (pátého senátu)

10. června 2004 *

Ve věci T-315/02,

Svend Klitgaard, s bydlištěm ve Skørping (Dánsko), zastoupený S. Kollem Espensenem, advokátem,

žalobce,

proti

Komisi Evropských společenství, zastoupené H. Støvlbækem a C. Giolitem, jako zmocněnci, ve spolupráci s P. Heidmannem, advokátem, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalované,

jejímž předmětem je žaloba podaná na základě článku 238 ES směřující k dosažení úhrady částky 19 867,40 eur, kterou údajně žalobce vynaložil v souvislosti s plněním smlouvy č. 32.0166 uzavřené v rámci projektu Plant Life Assessment Network (PLAN) část D, navýšené o úroky z prodlení, a k uhrazení nákladů spojených s vymáháním, rovněž navýšených o úroky z prodlení,

* Jednací jazyk: dánština.

SOUD PRVNÍHO STUPNĚ EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ
(pátý senát),

ve složení P. Lindh, předsedkyně, R. García-Valdecasas a J. D. Cooke, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: D. Christensen, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 20. ledna 2004,

vydává tento

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

1 V roce 1997 svěřila Komise Společnému výzkumnému středisku (dále jen „SVS") odpovědnost za šedesát projektů týkajících se provozní životnosti průmyslových zařízení, které byly seskupeny do jediného projektu nazvaného „Plant Life Assessment Network" (dále jen „projekt PLAN").

2 Dne 22. prosince 1997 uzavřelo Společenství zastoupené Komisí smlouvu (č. 32.0166) se S. Klitgaardem za účelem provedení technického auditu části D projektu PLAN (dále jen „smlouva") na dobu 48 měsíců. Žalobce začal plnit tento úkol v říjnu 1997, před formálním uzavřením smlouvy.

Ustanovení smlouvy

3 Článek 4.1 smlouvy, který se týká odměny žalobce, stanoví:

„Komise se zavazuje zaplatit smluvní straně protihodnotou za její služby v rámci této smlouvy maximální částku 81 000 (osmdesát jedna tisíc) ECU následovně:

— 30 % po podepsání této smlouvy,

— 20 % po přijetí první výroční zprávy Komisí,

— 20 % po přijetí druhé výroční zprávy Komisí,

— 20 % po přijetí třetí výroční zprávy Komisí,

— 10 % po přijetí závěrečné zprávy Komisí.

Strany se dohodly, že výše uvedená částka bude krýt všechny náklady, které smluvní straně vznikly při plnění její smlouvy, s výjimkou nákladů, které jsou uvedené v článku 5."

4 Článek 5 smlouvy, který se týká cestovních výdajů, stanoví:

„5.1 Cestovní výdaje a výdaje na pobyt smluvní strany, jakož i všechny náklady na přepravu vybavení nebo zavazadel samostatně přepravovaných přímo spojené s plněním úkolů uvedených v článku 3 této smlouvy budou uhrazeny v souladu se zvláštními ustanoveními v příloze 4.

5.2 Tyto náklady budou splatné po předložení písemných dokladů, jako jsou účtenky a jízdenky."

5 Příloha 4 písm. c) *in fine* smlouvy stanoví pro cestovní výdaje horní mez:

„Výdaje výše uvedené budou kryty do maximální výše 27 000 ECU na dobu trvání smlouvy 48 měsíců."

6 Článek 4.2 první a druhý pododstavec smlouvy, který se týká lhůty splatnosti, stanoví:

„Komise se zavazuje platit částky dlužné podle této smlouvy ve lhůtě 60 dnů počínaje dnem, kdy schválila nebo měla schválit zprávy („den schválení"), a konče dnem odečtení z jejího účtu.

Tato lhůta může být Komisí kdykoli v době 60 dnů ode dne schválení pozastavena oznámením dotčené smluvní straně o tom, že příslušné žádosti o platby nejsou přijatelné buď proto, že pohledávka není splatná, nebo proto, že požadované doklady nebyly dodány, anebo proto, že Komise považuje za nutné přistoupit k doplňujícím ověřením. Běh lhůty pokračuje ode dne podání správně vyhotovených žádostí o platbu."

7 Článek 3 písm. b) přílohy 1 smlouvy upravuje schválení závěrečné zprávy Komisí:

„Tato zpráva popisuje veškeré vykonané práce, jakož i výsledky dosažené při plnění smlouvy. Rovněž musí obsahovat přehled nejvýznamnějších dosažených výsledků.

[...]

Má se za to, že tato zpráva je přijata Komisí, jestliže ve lhůtě jednoho měsíce následujícího po obdržení závěrečné zprávy [...] výslovně neoznámila smluvní straně své připomínky."

8 Podle článku 8 smlouvy má Soud pravomoc rozhodovat každý spor, jenž se týká smlouvy, která se řídí na základě svého článku 7 dánským právem.

Skutkový stav

9 Dne 1. dubna 1998 v souladu s článkem 4.1 smlouvy zaplatila Komise žalobci první splátku ve výši 24 300 eur.

10 Dopisem ze dne 30. listopadu 1998 požádal žalobce Komisi jednak, aby mu zaplatila druhou splátku ve výši 16 200 eur, a jednak, aby mu uhradila jeho cestovní výdaje za období ode dne 1. října do dne 30. listopadu 1998.

11 Dopisem ze dne 25. února 1999 zamítla Komise žádost o úhradu cestovních výdajů uvádějíc následující:

„Jak jistě víte, částka 3 500 ECU byla zpočátku stanovena pro každý projekt technického auditu a vynaložené náklady (včetně výdajů na účast na PLANu a příslušných nákladů). Tato celková částka činila v případě části D 81 000 ECU (viz příloha 1: tabulka nákladů sítě).

Naneštěstí z důvodu tiskové chyby stanovila konečná verze vaší smlouvy:

‚Strany se dohodly, že výše uvedená částka bude krýt všechny náklady, které vznikly smluvní straně při plnění její smlouvy, s výjimkou nákladů, které jsou uvedeny v článku 5.'

Konečná smlouva se samozřejmě měla číst následovně:

‚Strany se dohodly, že výše uvedená částka bude krýt všechny náklady, které vznikly smluvní straně při plnění její smlouvy, včetně těch, které jsou uvedené v článku 5.'

Doufáme, že budete souhlasit s podpisem připojeného dodatku."

12 Dopisy ze dne 3. března a ze dne 26. března 1999 žalobce odmítl návrh Komise ze dne 25. února 1999 z důvodu, že odměna by již nebyla přiměřená jeho plnění. Poskytl dva návrhy dodatku, jejichž cílem bylo buďto omezit plnění stanovená smlouvou, nebo upravit úhradu cestovních výdajů nad částky stanovené v článku 4.1 smlouvy.

13 Dne 17. května 1999 zaplatila Komise druhou splátku ve výši 16 200 eur, včetně cestovních výdajů.

14 Dopisem ze dne 20. května 1999 žalobce upozornil Komisi, že ode dne 1. června 1999 budou pozastaveny všechny činnosti vyplývající ze smlouvy, jestliže Komise nebude souhlasit buď se zaplacením cestovních výdajů nad částky stanovené v článku 4.1 smlouvy, nebo s omezením plnění stanovených smlouvou. V tomto ohledu poskytl dva návrhy dodatku.

15 Dopisem ze dne 16. června 1999 předala Komise žalobci dva návrhy dodatků ke smlouvě, z nichž jeden se týkal odměny žalobce a druhý plnění žalobce. Na základě prvního dodatku byla pro odměnu žalobce výslovně stanovena horní mez 81 000 eur včetně cestovních výdajů. Na druhou stranu na základě druhého dodatku úkoly, které měl žalobce vykonat, byly omezeny, zejména s ohledem na skutečnost, že jeho účast na schůzích sítě již nebyla ode dne 1. června 1999 vyžadována.

16 Dopisem ze dne 18. června 1999 žalobce odpověděl, že návrh Komise ze dne 16. června 1999 v podstatě odpovídá jeho druhému návrhu ze dne 20. května 1999. Žalobce prohlásil následující:

„Po přijetí dvou čistopisů prvního a druhého dodatku bude zaslán podepsaný výtisk každého z nich s výslovnou podmínkou, že zbývající smluvené splátky budou zaplaceny včas."

17 Dne 7. července 1999 žalobce podepsal a vrátil dva návrhy dodatků Komisi, která je ovšem založila. Žalobce je znovu doručil dne 24. září 1999. Komise je podepsala dne 29. září 1999.

18 Komise dne 21. prosince 1999 a dne 12. prosince 2000 po předložení příslušných výročních zpráv zaplatila třetí a čtvrtou splátku.

19 Dopisem ze dne 30. listopadu 2001 žalobce odeslal to, co podle něj bylo „výroční zprávou", a vyzval Komisi, aby zaplatila poslední splátku. Komise obdržela tuto zásilku dne 4. prosince 2001.

20 Elektronickou poštou ze dne 17. prosince 2001 Komise požádala žalobce, aby jí zaslal elektronickou poštou zprávu, kterou obdržela v písemné podobě dne 4. prosince 2001. Nadto požádala žalobce, aby jí poskytl určité informace o pracích vykonaných v průběhu celé doby trvání smlouvy.

21 Elektronickou poštou ze dne 19. prosince 2001 předal žalobce Komisi požadované informace.

22 Dopisem ze dne 30. ledna 2002 Komise žalobce informovala, že jeho žádosti o platbu ze dne 30. listopadu 2001 může být vyhověno až poté, co poskytne doklady o svých cestovních výdajích pro celou dobu trvání smlouvy.

23 Dopisem ze dne 31. ledna 2002 žalobce upozornil Komisi, že ve lhůtě nezaplatila poslední smluvenou splátku ve výši 8 100 eur. Nadto požádal o úhradu cestovních výdajů ve výši 19 867,40 eur, odvolávaje se na svůj dopis ze dne 18. června 1999, podle kterého jeho přijetí prvního dodatku záviselo na dodržení lhůty splatnosti zbývajících splátek.

24 Dopisy ze dne 4. února a ze dne 12. března 2002 žalobce zpochybnil žádost Komise, která se týkala dokladů o cestovních výdajích, přičemž tvrdil, že se Komise snaží zpozdit platbu poslední splátky. Nadto zopakoval svoji žádost Komisi, aby mu zaplatila poslední splátku před 1. dubnem a aby mu uhradila jeho cestovní výdaje před 1. květnem 2002.

25 Dne 18. dubna 2002 obdržela Komise požadované doklady.

26 Komise zaplatila poslední splátku dne 15. května 2002. Přesto vzhledem k tomu, že Komise nevyhověla jeho žádosti o úhradu cestovních výdajů, podal žalobce dne 10. října 2002 tuto žalobu.

Návrhy účastníků řízení

27 Žalobce navrhuje, aby Komisi bylo uloženo:

— zaplatit mu částku 19 867,40 eur z titulu náhrady cestovních výdajů, navýšenou o úroky odpovídající diskontní sazbě Dánské banky zvýšené o 5 % ode dne 30. dubna 2002 do dne úhrady;

— zaplatit mu částku 592,95 eur z titulu výdajů spojených s vymáháním závazku, navýšenou o úroky odpovídající diskontní sazbě Dánské banky zvýšené o 5 % ode dne 30. března 2002 do dne úhrady;

— nahradit náklady řízení.

28 Nadto žalobce žádá z titulu organizačních procesních opatření, aby mu Komise předala některé dokumenty, zejména opis dohody mezi SVS a Komisí a rozpočet, na němž je tato dohoda založena.

29 Komise navrhuje, aby Soud:

— zamítl žalobu;

— uložil žalobci náhradu nákladů řízení.

30 Komise nesouhlasí se žádostí o organizační procesní opatření.

Právní otázky

K návrhu uložit Komisi zaplatit částku 19 867,40 eur

31 Na podporu svého návrhu žalobce tvrdí, že Komise mu dluží cestovní výdaje, které mu vznikly během plnění smlouvy, ve výši 19 867,40 eur navýšené o úroky. V tomto ohledu žalobce v podstatě uvádí dvě základní tvrzení a jedno tvrzení podpůrné.

32 Zaprvé žalobce připouští, že souhlasil se stanovením horní meze své celkové odměny na 81 000 eur včetně cestovních výdajů dvěma dodatky uzavřenými dne 29. září 1999, z nichž jeden pozměnil článek 4.1 smlouvy. Uvedené dodatky jsou však podle něj neplatné, a článek 4.1 se v důsledku toho použije ve svém původním znění dohodnutém dne 22. prosince 1997.

33 Zadruhé žalobce tvrdí, že článek 4.1 smlouvy, ve znění své původní verze, vylučuje z částky 81 000 eur cestovní výdaje, které mu vznikly během plnění smlouvy, a dává mu tak nárok na náhradu těchto výdajů nad tuto částku.

34 Podpůrně žalobce tvrdí, že v každém případě Komise během plnění smlouvy konkludentně souhlasila, že mu uhradí všechny cestovní výdaje, které mu vznikly nad částku 81 000 eur.

K neplatnosti obou dodatků

– Tvrzení účastníků řízení

35 Co se týče neplatnosti obou dodatků, žalobce jednak tvrdí, že během jednání si položil jako podmínku jejich platnosti dodržení lhůty splatnosti zbývajících splátek, přičemž Komise s touto podmínkou souhlasila. Dále tvrdí, že tato podmínka nebyla dodržena vzhledem k tomu, že Komise zaplatila poslední splátku se zpožděním, takže oba tyto dodatky jsou neplatné.

36 Co se týče zpožděné platby poslední splátky, žalobce tvrdí, že posledním dnem lhůty byl 4. březen 2002. Komise proto tím, že zaplatila poslední splátku dne 15. května 2002, nedodržela lhůtu splatnosti stanovenou čl. 4.2 prvním pododstavcem smlouvy.

37 V souladu s článkem 4.1 smlouvy totiž Komise obdržela jeho zprávu o plnění smlouvy dne 4. prosince 2001. Protože k uvedené zprávě nevyjádřila námitky během následujícího měsíce, zpráva byla v souladu s čl. 3 písm. b) přílohy 1 smlouvy považována za schválenou dne 4. ledna 2002. V tomto ohledu žalobce dodává, že skutečnost, že Komise obdržela elektronickou verzi jeho závěrečné zprávy dne 19. prosince 2001, neumožňuje tvrdit, že jeho závěrečnou zprávu obdržela tento den. V souladu s čl. 4.2 prvním pododstavcem smlouvy 60denní lhůta splatnosti počala běžet ode dne 4. ledna 2002.

38 Dále žalobce zpochybňuje tvrzení Komise, podle kterého lhůta splatnosti byla pozastavena. Ve skutečnosti, jestliže Komise tvrdí, že se strany dohodly na pevně stanovené odměně, nebylo na místě vyžadovat doklady pro cestovní výdaje. Navíc doplňující ověření požadovaná Komisí nebyla ve smlouvě jasně upřesněna. Strany se ostatně nedohodly, že žádost o doplňující informace bude mít za následek pozastavení lhůty splatnosti. Krom toho, protože nepožádala o ověření v dohodnuté lhůtě, Komise neměla právo pozastavit lhůtu.

39 Konečně žalobce tvrdí, že v průběhu čtyř let plnění smlouvy Komise nezpochybnila způsob, jakým předkládal žádosti o úhradu cestovních výdajů, zejména tím, že zasílal pouhé souhrnné přehledy, aniž by připojoval doklady. Takto se tento způsob předkládání stal součástí smlouvy.

40 Komise tvrdí, že provedla platbu poslední splátky ve lhůtě stanovené článkem 4.2 smlouvy.

41 Předně, na rozdíl od toho, co tvrdí žalobce, lhůta splatnosti počala běžet dne 19. ledna 2002, měsíc po obdržení elektronické verze zprávy žalobce a údajů nezbytných k tomu, aby bylo možné zprávu pokládat za závěrečnou zprávu v souladu s čl. 3 písm. b) přílohy 1 smlouvy.

42 Dále, v souladu s čl. 4.2 druhým pododstavcem smlouvy, byla lhůta splatnosti podle Komise pozastavena ode dne 30. ledna 2002, kdy požádala žalobce, aby jí dodal doklady, do dne 18. dubna 2002, dne obdržení požadovaných dokumentů. S přihlédnutím k pozastavení tak uběhlo 38 dní mezi dnem 19. ledna 2002, dnem přijetí závěrečné zprávy, a dnem 15. května 2002, dnem platby.

43 Komise popírá tvrzení žalobce, podle kterého neměla oporu pro to, aby žádala o doklady. Skutečnost, že se jednalo o dohodu o pevně stanovené ceně, jí podle ní nebránila, aby žádala doplňující ověření v souladu s čl. 4.2 druhým pododstavcem smlouvy.

44 Naopak se domnívá, že cílem ustanovení o pozastavení platby bylo umožnit jí, aby se ujistila, že obdržela informace podložené skutečně vzniklými cestovními výdaji. Uplatňuje, že nemohla uhradit cestovní výdaje, které přesahovaly horní mez 27 000 eur a že pokud skutečně vzniklé výdaje byly nižší než tato horní mez, měla právo vyžadovat snížení částky stanovené smlouvou, právo, které však v tomto případě neuplatnila z důvodu chyby, ke které došlo v sepsání článku 4.1 smlouvy.

45 Komise rovněž popírá tvrzení žalobce, podle kterého ve smlouvě nebylo stanoveno, že následkem žádosti o doplňující ověření bude pozastavení lhůty. Naopak čl. 4.2 druhý pododstavec smlouvy jasně stanovil, že lhůta splatnosti může být pozastavena,

jestliže se Komise domnívá, že je nutné přistoupit k doplňujícím ověřením. Toto ustanovení bylo podle Komise přesné: dávalo jí právo vyžadovat doklady.

46 Konečně, co se týče tvrzení žalobce, podle kterého se pouhé souhrnné přehledy ustáleně používané pro doložení těchto cestovních výdajů staly „součástí dohody mezi stranami" nahrazující čl. 4.2 druhý pododstavec smlouvy, Komise tvrdí, že skutečnost, že dříve neuplatnila jakožto smluvní strana své právo žádat obsáhlejší doklady, neznamená, že se tohoto práva vzdala. Dodává, že podstatné bylo, aby mohla zkontrolovat doklady cestovních výdajů na konci platnosti smlouvy.

– Závěry Soudu

47 Účastníci řízení nejsou zajedno jednak, pokud jde o otázku, od kterého dne počala běžet lhůta splatnosti poslední splátky, a jednak, pokud jde o otázku, zda Komise měla právo pozastavit lhůtu splatnosti.

48 Co se týče počátku lhůty splatnosti, je namístě zdůraznit, že podle čl. 4.2 prvního pododstavce smlouvy 60denní lhůta splatnosti počíná běžet ode dne schválení závěrečné zprávy předložené žalobcem v souladu s článkem 4.1 smlouvy. Podle čl. 3 písm. b) přílohy 1 smlouvy závěrečná zpráva musí popsat veškeré vykonané práce, jakož i výsledky dosažené při plnění smlouvy. Toto ustanovení rovněž stanoví, že závěrečná zpráva je považována za schválenou, jestliže Komise nevznese námitky ve lhůtě jednoho měsíce po jejím předložení.

49 V projednávaném případě ze spisu vyplývá, že, jak to účastníci uvedli během jednání, zpráva, kterou Komise obdržela dne 4. prosince 2001, obsahovala pouze informace týkající se čtvrtého roku plnění smlouvy, a nikoli informace týkající se celých čtyř let plnění smlouvy, jak to smlouva stanoví. Kromě toho dne 17. prosince 2001 požádala Komise žalobce, aby jí poskytl určité doplňující informace, které se týkají plnění smlouvy po celou dobu trvání smlouvy. Ukazuje se tak, že žalobce splnil požadavky týkající se obsahu závěrečné zprávy až dne 19. prosince 2001, kdy poskytl Komisi požadované informace. Protože Komise nevyjádřila námitky k závěrečné zprávě během následujícího měsíce, tato závěrečná zpráva je považována za schválenou dne 19. ledna 2002. V důsledku tohoto 60denní lhůta počala běžet ode dne 19. ledna 2002.

50 Co se týče toho, zda Komise měla v tomto případě právo pozastavit lhůtu splatnosti, ze spisu vyplývá, že, jak to účastníci uvedli během jednání, žalobce se namísto toho, aby Komisi dodal doklady o cestovních výdajích vzniklých během plnění smlouvy, spokojil s připojením souhrnných seznamů ke každé zprávě předložené na základě článku 4.1 smlouvy. Ze spisu rovněž vyplývá, že Komise dopisem ze dne 30. ledna 2002 žádala žalobce, aby jí dodal doklady pro všechny cestovní výdaje vzniklé během plnění smlouvy, a že upozornila žalobce, že tato žádost má za následek pozastavení lhůty splatnosti.

51 V tomto ohledu tvrzení žalobce, podle kterého Komise nemohla žádat doklady, protože se strany dohodly na pevně stanovené odměně, musí být odmítnuto. Příloha 4 písm. c) smlouvy, která nebyla prvním dodatkem pozměněna, stanoví totiž horní mez úhrady cestovních výdajů ve výši 27 000 eur. Ze smlouvy tedy nevyplývá, že strany stanovily určitou částku pro náhradu cestovních výdajů. Nadto z článku 5.2 smlouvy, který nebyl prvním dodatkem smlouvy pozměněn, výslovně vyplývá, že cestovní výdaje jsou splatné po předložení dokladů.

52 Rovněž musí být odmítnuto tvrzení žalobce, podle kterého právo Komise žádat doplňující ověření není jasně stanoveno ve smlouvě, výsledkem takové žádosti není pozastavení lhůty splatnosti a dotčená žádost byla v projednávané věci opožděná. Ve skutečnosti článek 4.2 druhý pododstavec smlouvy dává Komisi právo pozastavit lhůtu splatnosti v průběhu 60 dnů následujících po schválení každé ze zpráv předložených žalobcem v souladu s článkem 4.1 smlouvy, „jestliže se domnívá, že je nutné přistoupit k doplňujícím ověřením".

53 Konečně musí být odmítnuta tvrzení žalobce, podle kterých se Komise vzdala svého práva vyžadovat doplňující ověření na základě článku 4.2 druhého pododstavce smlouvy. Skutečnost, že Komise nežádala doklady v době předcházející platbě poslední splátky, není totiž sama o sobě dostačující, aby byl učiněn závěr, že se vzdala tohoto práva.

54 Vzhledem k tomu, že lhůta splatnosti byla pozastavena ode dne 30. ledna 2002, kdy Komise žalobce žádala o doklady týkající se cestovních výdajů, do dne 18. dubna 2002, dne, kdy požadované doklady Komise obdržela, uběhlo tudíž pouze 38 dní mezi schválením závěrečné zprávy dne 19. ledna 2002 a zaplacením poslední splátky Komisí dne 15. května 2002.

55 Je proto namístě odmítnout tvrzení žalobce, podle kterého platba poslední splátky byla opožděná. Aniž by tak bylo nutné určit, zda platnost obou dodatků ke smlouvě byla podmíněna dodržením lhůty splatnosti zbývajících splátek, je namístě odmítnout tvrzení žalobce, podle kterého jsou uvedené dodatky neplatné.

56 Není tudíž namístě rozhodovat o tvrzení žalobce, podle kterého mu článek 4.1 smlouvy, ve svém původním znění, dává nárok na náhradu cestovních výdajů nad částku 81 000 eur.

K podpůrnému tvrzení, které se týká konkludentního souhlasu Komise uhradit cestovní výdaje vzniklé žalobci nad částku 81 000 eur

57 Podpůrně žalobce uplatňuje, že Komise v každém případě po podpisu smlouvy a jejích dodatků konkludentně souhlasila s proplacením všech vzniklých cestovních výdajů nad částku 81 000 eur. Za tímto účelem žalobce odkazuje na soupisy počtu hodin přiložené ke každé z výročních zpráv předložených Komisi na základě článku 4.1 smlouvy, které nikdy nebyly Komisí zpochybněny.

58 Komise namítá, že po uzavření dodatků ke smlouvě nedala žalobci žádný důvod domnívat se, že mu uhradí skutečné výdaje nad částku 81 000 eur. Naopak z dodatků uzavřených mezi stranami jasně vyplývá, že její záměr takový nebyl.

59 Soud v tomto ohledu shledává, že žalobce přiložil ke zprávám předloženým na základě článku 4.1 smlouvy soupis počtu hodin věnovaných projektu PLAN. Tyto dokumenty nijak nedokazují, že by Komise v rozporu s ustanovením článku 4.1 smlouvy v pozměněném znění konkludentně souhlasila se zaplacením cestovních výdajů nad částku 81 000 eur. Je tedy namístě odmítnout toto tvrzení jako neopodstatněné.

60 Vzhledem ke všemu výše uvedenému je namístě zamítnout žádost uložit Komisi zaplatit částku 19 867,40 eur, aniž by bylo nutné nařídit požadovaná organizační procesní opatření.

K žádosti o náhradu výdajů spojených s vymáháním závazku

61 Na podporu své žádosti o náhradu výdajů spojených s vymáháním závazku žalobce tvrdí, že mu Komise musí zaplatit výdaje spojené s vymáháním závazku, které mu vznikly, aby dosáhl zaplacení poslední splátky.

62 V tomto ohledu bylo výše shledáno, že poslední splátka byla zaplacena ve smluvené lhůtě. Z toho vyplývá, že žádost o zaplacení 592,95 eur z titulu výdajů spojených s vymáháním závazku musí být rovněž zamítnuta.

K nákladům řízení

63 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu Soudu bude účastníku řízení, který byl ve sporu neúspěšný, uložena náhrada nákladů řízení, pokud druhý účastník, který byl ve sporu úspěšný, náhradu nákladů ve svém návrhu požadoval. Vzhledem k tomu, že žalobce byl ve sporu neúspěšný, je namístě uložit mu vedle jeho nákladů také náhradu nákladů Komise v souladu s návrhy Komise.

Z těchto důvodů

SOUD (pátý senát)

rozhodl takto:

1) **Žaloba se zamítá.**

2) **Žalobce ponese své vlastní náklady, jakož i náklady vzniklé Komisi.**

Lindh García-Valdecasas Cooke

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 10. června 2004.

Vedoucí soudní kanceláře

H. Jung

Předsedkyně

P. Lindh